

Arrest

nr. 228 236 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, en die beide handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 12 juli 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging aan X.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS, die eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

M.H., de vader van het kind S.H., wordt op 19 april 2017 in België erkend als vluchteling.

Op 27 november 2017 dienen de echtgenote van M.H. en haar drie kinderen bij de Belgische ambassade in Pakistan een visumaanvraag gezinshereniging in met de heer M.H. Zij hebben de Afghaanse nationaliteit.

In mei 2018 wordt de moeder van S.H. gehoord in Pakistan.

Op 19 juli 2018 wordt een beslissing genomen tot uitstel.

Op 18 februari 2019 wordt een tweede beslissing genomen tot uitstel.

Op 18 februari 2019 wordt aan de procureur des konings advies gevraagd inzake de geldigheid van het huwelijk tussen de moeder van S.H. en de heer M.H.

Op 29 april 2019 wordt M.H. gehoord in België.

Op 22 mei 2019 geeft de procureur des konings een negatief advies.

Op 7 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij het visum geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar:

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen S. °27/08/2003, R. °30/11/2005 en Q. °29/08/2007, teneinde samen met hun vermoedelijke moeder, hun vermoedelijke vader H. M. in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van de vermoedelijke moeder het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering.

Overwegende dat de huidige visumaanvragen van de kinderen geen toestemming bevatten van de biologische moeder tot definitief vertrek van de kinderen aan België. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door art 10,1,1,4 van bovenstaande wet.

Overwegende bovendien dat in zijn asielaanvraag van 13/06/2012 de man naar eer en geweten verklaarde 3 kinderen te hebben: S. 7 jaar, R. 5 jaar en Q. 3 maanden eind 2008. Overwegende dat de leeftijden van deze kinderen niet overeenstemmen met de huidige geboortedata weergegeven in de visumaanvragen.

Overwegende bovendien dat in haar interview, de vermoedelijke moeder H. J., naar eer en geweten verklaarde dat de kinderen R. en Q. geboren werden in Pakistan. Echter worden voor deze kinderen een Afghaanse tazkira voorgelegd, stellende dat ze geboren werden in Afghanistan. Hetgeen aldus niet strookt met de realiteit.

De voorgelegde documenten kunnen dan ook, gelet op deze tegenstrijdigheden, niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband in overeenstemming met art 27 en 21 IPR.

Gelet op al het bovengaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt optredend “in hun hoedanigheid als ouders en wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind Q.H.”.

De bestreden beslissing die betrekking heeft op het minderjarig kind betreft de beslissing houdende de weigering van afgifte van een visum (type D) met het oog op gezinshereniging.

Verzoekende partij stelt het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen deze beslissingen in, als ouders en wettelijke vertegenwoordigers van het minderjarig kind Qais HOTTAK”

Verweerder merkt op dat de verwantschapsband tussen verzoeker en het minderjarig kind betwist wordt. De gemachtigde van de Minister heeft dit ook zo gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: "Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op."

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): "De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd."

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van 'derden die te goeder trouw zijn' in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk." (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

"3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen." (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014) Het beroep is dan ook niet ontvankelijk."

3.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat zowel de (vermeende) vader als de (vermeende) moeder het beroep hebben ingediend als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen. De verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat enkel de (vermeende) moeder, zonder de vader, optreedt in naam van het minderjarig kind. De exceptie wordt verworpen.

Bijkomend wijst de Raad erop dat de opgeworpen exceptie samenhangt met de grond van de zaak, zodat de aangevoerde middelen dienen te worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen.

Schending van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode.

Schending van artikel 6, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 610/2013 van 26 juni 2013.

Schending artikel 8EVRM.

Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Schending van artikel 27 WIPR.

Schending van artikel 10 § 1, alinea 1, 1° en 4° vreemdelingenwet.

Schending van het hoorrecht; schending van artikel 41 Handvest.

In een sumiere motivering wordt het visum voor de minderjarige H. S. geweigerd.

Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als enige rechtsgrond artikel 10.1.1.4 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel (zie tweede onderdeel in verband met het niet bestaan van dit artikel) kan geen rechtsgrond vormen voor het weigeren van een visum. Dit artikel bepaalt enkel wanneer iemand van rechtswege kan toegelaten worden tot een verblijf van meer dan drie maanden. Maar het verblijf weigeren is een andere beslissing dan een visum weigeren.

De rechtsgrond om een visum te weigeren kan enkel gevonden worden in artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode en met toepassing van de formele vereisten van artikel 6, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 610/2013 van 26 juni 2013.

Geen enkele van deze rechtsgronden is opgenomen in de bestreden beslissing.

Uiteraard is er dan ook geen toepassing gemaakt van één van de criteria waarop op basis van de visumcode een visum kan geweigerd worden. Er is evenmin gebruik gemaakt van het standaardformulier dat volgens de Verordening nr. 610/2013 vereist is.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt in eerste instantie dat betrokken kinderen zich niet kunnen beroepen op artikel 10.1.1.4 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt opgemerkt dat dergelijk artikel niet bestaat. De beslissing geeft een niet bestaande rechtsbasis, en dient reeds om die reden te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

Voor zover met de verwijzing naar artikel 10.1.1.4 vreemdelingenwet zou bedoeld zijn artikel 10 §1, alinea 1,1° en 4° vreemdelingenwet, quod non want het is niet aan verzoekers om te deduceren wat verwerende partij mogelijk als wettelijke basis aanduidt, wordt gesteld dat de verwijzing naar het gegeven dat de moeder het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering en de huidige aanvragen van de kinderen geen toestemming bevatten van de biologische ouder.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat de weigering van de aanvraag van het visum van de moeder betwist is en betwist wordt voor de raad voor vreemdelingenbetwistingen; zij dient vernietigd te worden (zie tweede middel) en kan bijgevolg niet ten nadele van de visumaanvraag van de kinderen worden aangewend.

In tweede instantie wordt opgemerkt dat artikel 10 §1, alinea 1,4°, laatste streepje, enkel vermeldt 'op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming geeft'.

Het is onmiskenbaar dat de moeder haar toestemming heeft gegeven daar zij namens de kinderen de aanvraag voor het visum heeft ingediend. Dit is zelfs een expliciete toestemming. Nergens in de wet staat dat deze toestemming schriftelijk zou moeten zijn of aan bepaalde vormvoorwaarden zou moeten voldoen. De minstens impliciete toestemming, quod non, volstaat, en deze is aanwezig. Het argument gaat dan ook niet op.

Er is bijgevolg wel voldaan aan de voorwaarde van vermeld artikel.

Derde onderdeel,

In de beslissing wordt gesteld dat de vader van de kinderen in zijn asielaanvraag van 13.6.2012 zou verklaard hebben drie kinderen te hebben: S. 7 jaar, R. 5 jaar en Q. 3 maanden einde 2008. De leeftijden zouden dan ook niet overeenstemmen met de leeftijden in de visumaanvragen.

Verder wordt gesteld dat de moeder verklaarde dat R. en Q. in Pakistan zijn geboren, maar dat zij een Afghaanse tazkira hebben voorgelegd, stellende dat zij geboren werden in Afghanistan, 'wat dus niet strookt met de realiteit'.

De voorgelegde documenten zouden dan ook, gelet op de tegenstrijdigheden, niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verwantschap in overeenstemming met artikel 21 en 27IPR;

Vooreerst wordt opgemerkt dat verklaringen uit het asiældossier niet kunnen aangewend worden in het kader van deze beslissing, daar het om een confidentieel dossier gaat.

Verder wordt opgemerkt dat de moeder van de kinderen nooit met deze beweerde tegenstrijdigheid is geconfronteerd geweest tijdens het interview op de ambassade. Zij had hierover moeten gehoord worden als dit al als een probleem zou kunnen aangemerkt worden, quod non.

Ten derde is het belangrijkste onderdeel van de verklaring van de vader dat hij reeds in 2012 melding maakt van het bestaan van de drie kinderen. In plaats van dit als een gegeven in het voordeel van de visumaanvragers te weerhouden, wordt hierover gezwezen en wordt de beweerde onduidelijkheid over de precieze leeftijden in het nadeel gebruikt. In zijn asielaanvraag heeft de vader ook reeds onmiddellijk melding gemaakt dat hij gehuwd was met H. J. Ook dit gegeven wordt volledig genegeerd; de beoordeling is in die zin eenzijdig en mist objectiviteit.

Ten vierde, wat het beweerde leeftijdsverschil betreft. De vader herinnert zich niet meer exact hoe de verklaring is afgelegd; het ging om de eerste vragenlijst na zijn aankomst in België in het kader van de

asielaanvraag. Opvallend is dat de leeftijden voor S. en R. van respectievelijk 7 jaar en 5 jaar correct zijn in die zin dat zij het leeftijdsverschil tussen beiden perfect weergeeft, en deze leeftijd zich situeert in 2010. Wat Q. betreft heeft verzoeker verklaard dat deze ongeveer drie maanden was toen hij gevlucht is uit Pakistan, wat correct is. Feit is dat verzoeker bij zijn verklaring in 2012 voor de asielaanvraag in België al enkele jaren weg was uit Afghanistan/Pakistan.

Het motief is dan ook niet dienstig om het visum af te wijzen.

Wat de verklaring van de moeder betreft: het is juist dat de twee jongste kinderen in Pakistan zijn geboren nadat zij met haar echtgenoot naar dat land is gevlucht. Maar om een Afgaans paspoort te bekomen diende zij te beschikken over een tazkira van Afghanistan, en om die reden is de geboorte van de twee jongste kinderen in Kabul gesitueerd, hoewel zij in realiteit in Pakistan geboren zijn.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij dit kunnen duidelijk maken. Er worden nu besluiten getrokken op basis van louter veronderstellingen zonder enige tegenspraak hierover met de betrokkenen.

Verzoekers verwijzen ook naar het middel dat ontwikkeld werd met betrekking tot de weigering van het visum van de moeder, als volgt:

'TWEEDE MIDDEL:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen.

Schending van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009, tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode.

Schending van artikel 6, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 610/2013 van 26 juni 2013.

Schending artikel 8EVRM.

Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Schending van artikel 27 WIPR.

Schending van het hoorrecht, schending van artikel 41 Handvest.

Eerste onderdeel,

Verzoekster heeft bij de visumaanvraag een Marriage-Certificate neergelegd. Dit betreft een in Afghanistan authentiek stuk dat bestaat uit de bevestiging door 5 getuigen van het bestaan van het huwelijk. Dit is een document dat wordt opgemaakt voor het Hof van Beroep in Kabul, en het document is voor echt verklaard door de bevoegde Afgaanse autoriteiten (zie stempels op document). Bij de aanvraag heeft de Belgische ambassade in Islamabad nooit enige opmerking gemaakt bij dit stuk, noch bij de geldigheid als stuk om het huwelijk te bewijzen noch bij de inhoud ervan.

Verzoekster werd niet gehoord over de in de beslissing ingenomen stelling dat het document geen authentieke akte of een niet afdoend stuk zou zijn om het huwelijk te bewijzen. In die zin is er schending van het hoorrecht.

De bestreden beslissing betwist dat dit stuk afdoende zou zijn om het huwelijk te bewijzen.

Artikel 27 § 1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend door alle overheden zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met in achtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

In casu is er geen toepassing van artikelen 18 en 21. De beslissing stelt eenvoudigweg dat het niet om een authentieke akte zou gaan en voert dan ook geen beoordeling uit conform deze twee artikels.

De beslissing staat nergens dat het niet zou gaan om een akte die voldoet aan de voorwaarden van de Staat waar zij is opgesteld, met name Afghanistan. Het is aan verwerende partij om aan te tonen dat volgens de Afgaanse wetgeving een Marriage- Certificate zoals voorgelegd, niet zou beantwoorden aan de door wetgeving gestelde vereisten voor de authenticiteit van de akte. De beslissing laat dit na; het gaat om een loutere bewering.

Naast de motiveringsverplichting is de zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 18.9.2017 werd gesloten.

Dit motief is fout; het gaat om een huwelijk gesloten op 4.5.2001, met een huwelijkscertificaat dat dateert van 18.9.2017.

De bestreden beslissing stelt verder dat artikel 27 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht.

De beslissing overweegt in dat kader dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat het voorgelegde "marriage certificate" niet meer is dan een verklaring op eer door getuigen daterend van 18.9.2017 voor een huwelijk dat zou hebben plaatsgevonden op 4.5.2001. Dat het document derhalve geen conforme huwelijksakte betreft.

Het is conform de Afghaanse wetgeving dat er een "marriage certificate" kan worden opgemaakt door een verklaring van getuigen, zo er geen huwelijksakte bij het afsluiten van het huwelijk is opgemaakt.

Dit is in casu ook zo gebeurd. Vijf getuigen hebben de realiteit van het huwelijk (en de geboorte van de kinderen) bevestigd.

Dit is een in Afghanistan een volwaardige en authentieke huwelijksakte.

Zij kan in casu niet niet aanvaard worden.

Bijkomend verwijst de beslissing naar het advies van het parket: een verklaring op eer zou geen huwelijksakte zijn en het huwelijk zou daarenboven moeten geregistreerd worden, en verzoekster zou amper 15 jaar geweest zijn op het moment van het huwelijk en kon maar huwen als er toestemming was van de ouders; ook zou de naam verschillend zijn: H. in plaats van H., zoals de echtgenoot hier in België is geïdentificeerd in het kader van zijn asielaanvraag.

Verder stelt het parket dat het een gedwongen huwelijk betreft dat werd aangegaan zonder vrije toestemming van de man; die man zou verklaard hebben dat hij homo is en zelf niet wil of wou trouwen met een vrouw, wat tegenstrijdig is aan artikel 146bis BW. Verder zou de verklaring door niets ondersteund worden en zouden betrokkenen geen bewijs van duurzame relatie aanbrengen en sinds 2008, na het vertrek van de man uit Pakistan elkaar niet meer gezien hebben.

Verzoekster betwist dat de verklaring op eer niet als een huwelijksakte kan aanzien worden; in Afghanistan en conform de daar geldende wetgeving vervangt een verklaring op eer een authentieke akte en heeft die dezelfde waarde. Het uitgangspunt van het advies van het parket en van de bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Verzoekster was op het ogenblik van het huwelijk op twee maanden na 16 jaar oud; er is de toestemming geweest van haar ouders.

Het verschil in naam heeft louter te maken met het feit dat bij de asielaanvraag van de echtgenoot zijn naam fonetisch werd neergeschreven naar H., terwijl een correcte omschrijving H. zou geweest zijn; dit is niet de verantwoordelijkheid van verzoekster noch van haar echtgenoot.

Uit het Marriage-Certificate blijkt nergens dat het in hoofde van de echtgenoot van verzoekster om een gedwongen huwelijk zou gaan. Integendeel, in dat document is vermeld: "They got married with their satisfaction"; zij huwden dus met hun toestemming.

De duurzame relatie blijkt overduidelijk uit het feit dat er drie kinderen zijn geboren; één kind is geboren in Afghanistan voor verzoekster samen met haar echtgenoot naar Pakistan is gevlucht; het feit dat zij samen zijn gevlucht bevestigt de relatie; daarna zijn er nog twee kinderen geboren.

Dat verzoekster haar echtgenoot niet meer heeft gezien nadat deze naar België is gevlucht, is de logica zelve, maar dit weerlegt niet dat er geen relatie was tussen betrokkenen.

De echtgenoot van verzoekster heeft nooit ontkend dat hij ook homoseksueel is; hij heeft zich biseksueel ontwikkeld. Maar die geaardheid belet niet dat een duurzame leefgemeenschap kan worden aangegaan.

Overigens gaat de discussie in het kader van het visum niet over 'relatie' maar over het huwelijk zelf; en dit laatste wordt aangetoond. Het is duidelijk de intentie geweest van verzoekster en haar echtgenoot om een duurzame relatie op te bouwen, en het feit dat zij drie kinderen hebben bevestigt dit, naast het feit dat zij haar echtgenoot vergezeld heeft naar Pakistan. Dat zij niet mee is gevlucht naar België heeft louter te maken met de praktische onmogelijkheid om hier met de ganse familie te geraken.

Het parket stelt nog dat de huwelijksakte 'moet geregistreerd worden'. Deze vereiste is nergens voorzien in de wet.

Derde onderdeel,

De beslissing neemt verder als motieven:

-dat de man in zijn tweede asielaanvraag verklaarde homoseksueel te zijn en HIV-positief, en dat zijn echtgenote hiervan op de hoogte was van zijn seksuele geaardheid, en dat hij enkel nog contact had met zijn kinderen en geen relatie meer had met zijn echtgenote.

-in het interview in de ambassade zou verzoekster verklaard hebben dat hij in Afghanistan ervan beschuldigd werd informatie door te spelen aan de Amerikanen, dat hij met verzoekster, hun dochter en de broer van haar echtgenoot, naar Pakistan is gevlucht; dat verzoekster volhardt dat haar echtgenoot geen homo is en dat hij in goede gezondheid is maar een probleem heeft aan zijn hoofd; dat verzoekster een opsomming geeft van de broers en zussen van haar echtgenoot en zegt dat één van de broers vermist is en dat zij nergens meldt dat een broer en zus van haar echtgenoot vermoord werden.

Principieel wordt betwist dat elementen uit het dossier internationale bescherming in het kader van de huidige betwisting kunnen aangewend worden. Een asiëldossier is confidentieel voor instanties buiten de CGVS. In die zin dienen de motieven te worden verworpen.

Verder werd verzoekster gehoord zonder de gevraagde bijstand van haar dochter en advocaat en met een mannelijke tolk, wat de terughoudendheid van verzoekster om bepaalde verklaringen af te leggen (bv over het feit dat haar man homo is) verklaart.

Onder vermeld voorbehoud wordt gesteld dat het de vraag is hoe de vermelde motieven een grond kunnen vormen om een visumaanvraag af te wijzen.

In essentie gaat het immers over het huwelijk van verzoekster met haar echtgenoot, los van wat in het kader van de vlucht van haar echtgenoot en van haarzelf uit Afghanistan is verklaard. Feit is dat verzoekster duidelijk wel op de hoogte is van het lot van de broers en zussen van haar echtgenoot; dat zij nergens zou vermelden dat één broer en zus vermoord zijn heeft louter te maken met de vraagstelling.

Het is verder juist dat de echtgenoot van verzoekster ervan beschuldigd werd informatie aan de Amerikanen door te geven. Hiervan werd overigens een stuk neergelegd in het kader van de asielaanvraag (zie stuk).

De vermelde motieven falen.

Dat de beslissing dient vernietigd te worden.”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- art. 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- art. 32 van de Schengengrenscodex;
- art. 6, 5de lid van Verordening nr. 610/2013 dd. 26.06.2013;
- art. 8 EVRM;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- art. 27 WIPR;
- art. 10, §1, eerste lid, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet;
- het hoorrecht;
- art. 41 van het Europees Handvest.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 8 EVRM, art. 27 WIPR en art. 41 van het Europees Handvest.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In een eerste onderdeel en tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing gesteund werd op art. 10.1.1.4 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat dit artikel niet bestaat. De

bestreden beslissing dient gesteund te worden op art. 32 van de Schengengrenscore en art. 6, 5de lid van Verordening 610/2013 dd. 26.06.2013.

Verweerder wijst vooreerst op het feit dat de bestreden beslissing een zéér beperkte materiële misslag betreft. Waar '10.1.1.4 van de Vreemdelingenwet' werd geschreven, werd eigenlijk 'art. 10, §1, al. 1, 4°' bedoeld.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing een niet bestaande rechtsbasis vermeldt, maakt zij duidelijk een partiële lezing van de bestreden beslissing.

Verweerder verduidelijkt dat er in het onderdeel 'motivatie' duidelijk vermeldt wordt: "wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980".

Er kan in de bestreden beslissing dan ook in duidelijke bewoordingen worden gelezen dat de gemachtigde van de Minister de afgifte van de bestreden beslissing geweigerd heeft omdat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging zoals voorzien in art. 10, §1, al. 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De beperkte materiële misslag kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij er ook onterecht van uitgaat dat de rechtsgrond om een visum te weigering enkel gevonden kan worden in art. 32 van de Visumcode.

Verweerder wijst erop dat art. 1, 1ste lid van de Visumcode bepaalt:

"Doelstelling en werkingssfeer 1. In deze verordening worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden"

Het is derhalve duidelijk dat de Visumcode enkel van toepassing is wanneer het voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten hoogstens drie maanden binnen een periode van zes maanden bedraagt. In casu heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met verzoeker. Verzoekende partij beoogde dus een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Wanneer een visum lang verblijf beoogd wordt, dient wel degelijk art. 10 van de Vreemdelingenwet te worden toegepast.

De uitdrukkelijke bewoordingen van art. 10 van de Vreemdelingenwet kunnen niet anders geïnterpreteerd worden:

"Art. 10. § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: (...)"

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister terecht toepassing gemaakt heeft van art. 10, §1, 1ste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat eerste verzoekster, de vermoedelijke moeder van het kind S., een beroep heeft ingediend tegen de ten aanzien van haar genomen weigeringsbeslissing. Zij stelt ook dat haar toestemming heeft gegeven voor het kind om haar vermoedelijke vader te vervoegen aangezien zij namens de kinderen de aanvraag voor het visum zou hebben ingediend.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet van die aard is om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat zij beroep zou hebben aangetekend tegen de ten haren aanzien genomen weigeringsbeslissing, laat verweerder gelden dat dit beroep geen schorsende werking heeft. De beslissingen van de gemachtigde van de Minister, waaronder ook de betekende weigeringsbeslissing dd. 07.06.2019, zijn bekleed met "le privilège du préalable" wat impliceert dat ook deze weigeringsbeslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen.

Verzoekende partij meent verder dat zij haar toestemming heeft gegeven daar zij namens de kinderen de aanvraag voor het visum zou hebben ingediend.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet betwist dat de ingediende visumaanvraag geen uitdrukkelijke toestemming bevat.

De gemachtigde van de Minister heeft derhalve terecht vastgesteld dat er geen sprake is van toestemming in de zin van art. 10, §1, 1ste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet verwachten dat de gemachtigde van de Minister uit bepaalde handelingen een impliciete toestemming zou afleiden.

Verweerder wijst er ter zake nog op dat de gemachtigde van de Minister over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een visum toe te kennen overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent

ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Ten overvloede, zelfs indien de kritiek van verzoekende partij zou worden aangenomen, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. Inderdaad, uit de duidelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de aanvraag ook diende te worden afgewezen omdat de verwantschapsband tussen het kind S. en haar beweerde vader en moeder niet bewezen werd (zie infra).

In een vierde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de verklaringen uit het asiëldossier niet zouden kunnen worden aangewend in kader van de bestreden beslissing. Verzoekende partij meent ook dat verzoekster gehoord diende te worden nopens de tegenstrijdigheid m.b.t. de geboorteplaats van de kinderen R. en Q. De door de gemachtigde van de Minister gemaakte beoordeling m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen zou eenzijdig en niet objectief zou zijn.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat het de gemachtigde van de Minister, in kader van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid (zie supra) vrijstaat om rekening te houden met alle elementen van het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, vermocht de gemachtigde van de Minister dus wel degelijk rekening houden met de in kader van de asielaanvraag afgelegde verklaringen. Deze verklaringen worden trouwens niet weerlegd door verzoekende partij.

In de mate dat verzoekende partij meent dat verzoekster gehoord diende te worden nopens de tegenstrijdigheid m.b.t. de geboorteplaats van de kinderen R. en Q., laat verweerder gelden niet in te zien welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van haar kritiek. Verzoekende partij toont immers niet aan dat er geen sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid.

Ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan verwachten dat zij door de gemachtigde van de Minister uitgenodigd zou worden om bijkomende verduidelijking te verschaffen. Verzoekende partij heeft in het kader van haar aanvraag voor het bekomen van een visum lang verblijf (type D) de kans gehad om alle relevante informatie aan de gemachtigde van de Minister ter kennis te brengen.

Dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd die niet stroken met haar eerdere verklaringen, kan uiteraard niet aan de gemachtigde van de Minister ten kwade worden geduid.

Verzoekende partij voert verder nog aan dat de door de gemachtigde van de Minister gemaakte beoordeling m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen eenzijdig en niet objectief zou zijn.

De gemachtigde van de Minister motiveerde m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen als volgt:

“Overwegende bovendien dat in zijn asielaanvraag van 13/06/2012 de man naar eer en geweten verklaarde 3 kinderen te hebben: S. 7 jaar, R. 5 jaar en Q. 3 maanden eind 2008.

Overwegende dat de leeftijden van deze kinderen niet overeenstemmen met de huidige geboortedata weergegeven in de visumaanvragen.”

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de door de gemachtigde van de Minister gemaakte beoordeling eenzijdig en niet objectief zou zijn. Niet in het minst nu zij niet ontkent dat de door verzoeker opgegeven leeftijden niet overeenstemmen met de geboortedata die in de visumaanvragen weergegeven werden.

Verzoekende partij voert nog aan dat verzoeker melding maakte van zowel het bestaan van de drie kinderen als van het huwelijk met verzoekster, en dat de opgegeven leeftijden gelijk zijn aan het leeftijdsverschil tussen de beide kinderen, maar dit doet uiteraard geen afbreuk aan de vaststelling dat de opgegeven leeftijden van de kinderen niet overeenstemmen met de huidige geboortedata zoals weergegeven in de visumaanvragen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet in het minst aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld zou hebben dat de voorgelegde documenten, gelet op de voormelde tegenstrijdigheden, niet weerhouden kunnen worden als bewijs van de verwantschapsband in de zin van art. 27 en 21 WIPR.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- art. 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- art. 32 van de Schengengrenscodex;
- art. 6, 5de lid van Verordening nr. 610/2013 dd. 26.06.2013;
- art. 8 EVRM;

- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- art. 27 WIPR;
- het hoorrecht;
- art. 41 van het Europees Handvest.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij geuite kritiek uitsluitend betrekking heeft op de ten aanzien van verzoekster genomen beslissing.

Nochtans is de bestreden beslissing de beslissing die ten aanzien van het kind Sapna genomen werd. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder nog ingaat op de door verzoekende partij aangevoerde elementen.

In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat zij niet gehoord werd nopens de stelling dat het 'marriage certificate' geen authentieke akte is en dat dit document niet volstaat om het huwelijk te bewijzen. Verzoekende partij meent dat het voorgelegde document ten onrechte niet getoetst werd aan artt. 18 en 21 WIPR.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij een aanvraag voor een visum gezinshereniging indiende, in functie van art. 10, §1, 4e van de Vreemdelingenwet, artikel dat luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : [...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet : - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

Conform de inhoud van voormeld artikel diende verzoekende partij haar huwelijksband aan te tonen.

Verzoekende partij heeft ter staving van de huwelijksband een 'marriage certificate' voorgelegd.

In casu moest de gemachtigde van de Minister vaststellen dat dit document geen conforme huwelijksakte is, doch slechts een verklaring op eer.

In de mate dat verzoekende partij beweert dat er sprake zou zijn van een schending van het hoorrecht, laat verweerder gelden niet in te zien welk belang verzoekende partij heeft bij de door haar geuite kritiek.

Verzoekende partij laat na te verduidelijken op welke wijze een bijkomend onderhoud een ander licht zou kunnen werpen op de door de gemachtigde van de Minister gedane vaststellingen.

Verder wijst verweerder erop dat de verzoekende partij in het kader van haar recente aanvraag voor het bekomen van een visum lang verblijf (type D) redelijkerwijs over de mogelijkheid beschikte om alle relevante informatie op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Minister ter kennis te brengen.

Dat verzoekende partij nagelaten heeft om een authentieke huwelijksakte voor te leggen, kan uiteraard niet aan de gemachtigde van de Minister ten kwade worden geduid.

Zie in gelijkaardige zin:

"Dit zijn echter elementen die verzoekers niet naar voren hebben gebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die pas dateert van 12 juni 2014. Verzoekers hadden alle mogelijkheden om hun standpunt hieromtrent kenbaar te maken, alvorens de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen werden genomen op 8 augustus 2014. Zij hebben dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er dan ook geen rekening mee kon houden in het kader van de humanitaire verblijfsaanvraag noch in het kader van de bestreden bevelen die daarmee nauw verbonden zijn." (R.v.V. nr. 135.116 van 16 december 2014)

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij hekelt voorts het feit de verklaring op eer niet getoetst werd aan de artikelen 18 en 21 WIPR.

Verweerder laat gelden dat art. 27, §1 WIPR luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De voormelde bepaling kan niet anders geïnterpreteerd worden dan dat er enkel een toetsing van artt. 18 en 21 WIPR dient te gebeuren indien er effectief een buitenlandse authentieke akte wordt voorgelegd, quod non in casu.

De kritiek van verzoekende partij is niet van die aard om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing een fout motief zou vermelden. Zij houdt voor dat het voorgelegde ‘marriage certificate’ een volwaardige en authentieke huwelijksakte zou zijn. Zij uit kritiek op het door het parket gegeven advies.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing stelt “dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 18.9.2017 werd afgesloten”, wijst verweerder erop dat deze zinsnede een materiële misslag betreft.

Daar waar ‘18.09.2017’ vermeldt wordt, wordt immers ‘04.05.2001’ bedoeld.

Dit blijkt duidelijk uit bladzijde twee van de bestreden beslissing waar de gemachtigde van de Minister motiveerde dat er “een verklaring op eer door getuigen daterende van 18/09/2017 voor een huwelijk dat zou hebben plaatsgevonden op 04/05/2001” werd voorgelegd.

De (beperkte) materiële misslag kan geen afbreuk doen aan het rechtmatig karakter van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voert verder aan dat het voorgelegde ‘marriage certificate’ een volwaardige en authentieke huwelijksakte zou zijn.

In zoverre verzoekende partij kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Minister vastgesteld heeft dat het voorgelegde ‘marriage certificate’ niet meer is dan een verklaring op eer.

Het is geenszins kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de voorgelegde verklaring op eer geen conforme huwelijksakte is.

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat er conform de Afghaanse wetgeving een ‘marriage certificate’ kan worden opgemaakt door een verklaring van getuigen, merkt verweerder op dat dit gegeven niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de gemachtigde van de Minister diende vast te stellen dat de inhoud van deze verklaring door niets ondersteund wordt. Meer nog de stukken van het administratief dossier - in het bijzonder de verklaringen die verzoekende partij en haar beweerd echtgenoot hebben afgelegd en het advies van het parket – wijzen erop dat er geen sprake kan zijn van een oprecht huwelijk.

In het bijzonder heeft de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing op de volgende elementen gewezen:

- de beweerd echtgenoot verklaarde in zijn tweede asielaanvraag homoseksueel en HIVpositief te zijn; hij beweerde al homo te zijn sinds zijn kindertijd; - uit het asioldossier blijkt dat hij geen relatie heeft met verzoekende partij; - verzoekende partij en de kinderen Sapna, Rohed en Qais dienden evenwel kort na zijn erkenning als vluchteling een aanvraag gezinshereniging in; - verzoekende partij verklaarde tijdens het interview op de ambassade dat haar beweerd echtgenoot nooit andere relaties heeft gehad – ze stelde niet te weten of hij ooit relaties met mannen zou hebben gehad en volhardde dat hij geen homo is en benadrukte dat dit niet is toegestaan in Afghanistan; - verzoekende partij verklaarde dat haar beweerd echtgenoot geen goede gezondheid heeft maar weet niet wat hij heeft; - verzoekende partij gaf tijdens het interview ook een opsomming van de broers en zussen van haar beweerd echtgenoot en verklaarde dat 1 van zijn broers vermist zou zijn, ze gaf nergens aan dat een broer en zus vermoord zouden zijn (dit gaf de beweerd echtgenoot wel aan in zijn asielaanvraag).

De gemachtigde van de Minister verwees daarnaast ook nog naar de door het parket gedane vaststellingen:

- een verklaring op eer is geen huwelijksakte; het huwelijk dient ook geregistreerd te worden en hiervan wordt geen bewijs bijgebracht. Bovendien was de vrouw amper 15 jaar op het moment van het huwelijk terwijl de huwbare leeftijd in Afghanistan 16 jaar is tenzij er toelating is van de ouders/rechtbank; maar

ook hiervan wordt geen bewijs aangeleverd. Tot slot blijkt dat de naam van de man in de huwelijksakte "H." is terwijl hij in België gekend is als "H."

- het huwelijk betreft een gedwongen huwelijk dat werd aangegaan zonder vrije toestemming van de man. Meneer verklaart immers dat hij homo is en zelf niet wil of wou trouwen met een vrouw. (tegenstrijdig met art 146bis BW - schending materiële IPR-norm).

- de verklaring op eer wordt door niets ondersteund: betrokkenen brengen geen enkel bewijs van duurzame relatie aan en hebben elkaar al sinds 2008, het vertrek van de man uit Afghanistan, niet meer gezien.

- meneer verklaart thans dat hij nog steeds homo is.

- Het is dan ook zeer opvallend dat mevrouw verklaart dat haar man uit Pakistan is gevlucht (en niet uit Afghanistan zoals hij zelf beweert) en dat hij geen homo is.

- Mevrouw is absoluut niet op de hoogte van de medische toestand van de man (de man heeft een probleem aan het hoofd terwijl er duidelijk meer aan de hand is gezien hij HIV-positief is, epilepsie en psychiatrische problemen heeft)

Verweerder laat gelden dat in de gegeven omstandigheden allerminst kennelijk onredelijk werd besloten dat er geen sprake is van een oprecht huwelijk, zodat diende te worden besloten tot de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging in functie van de voorgehouden echtgenoot.

Dus zelfs indien de verklaring op eer effectief in overeenstemming zou zijn met de Afghaanse wetgeving, zoals verzoekende partij beweert, dan nog dient te worden vastgesteld dat deze verklaring niet kan volstaan om een visum gezinshereniging toe te kennen aangezien dergelijk visum uiteraard enkel kan worden bekomen o.b.v. een oprecht huwelijk.

Verzoekende partij uit verder kritiek op de door het parket gedane vaststellingen.

Verweerder herhaalt ter zake vooreerst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om een feitelijke herbeoordeling te maken (zie supra)

Verder merkt verweerder op dat verzoekende partij zich ertoe beperkt om een verantwoording te geven voor de door het parket gedane vaststellingen. Dit volstaat evenwel niet om de gedegen vaststellingen te weerleggen.

Het is trouwens ten zeerste opmerkelijk dat de verzoekende partij en de referentiepersoon als enige bewijs van hun huwelijksband slechts een onbetrouwbare verklaring op eer kunnen voorleggen. Nochtans moet worden aangenomen dat tevens bewijs van regelmatige contacten zou kunnen worden bijgebracht nu verzoekende partij en haar beweerde echtgenoot elkaar sedert 2008, het vertrek van de beweerde echtgenoot uit Afghanistan, niet meer gezien hebben, doch zulks blijkt niet mogelijk. Gelet op het tussengekomen advies van het parket van de procureur des Konings én gelet op voormelde elementen heeft de gemachtigde van de Minister allerminst kennelijk onredelijk besloten dat geen visum gezinshereniging op grond van het aangevoerde Afghaanse huwelijk kon worden afgeleverd aan de verzoekende partij.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat de elementen uit het dossier internationale bescherming niet in kader van huidige betwisting aangewend kunnen worden. Zij voert verder aan dat zij gehoord zou zijn zonder de gevraagde bijstand van haar dochter, advocaat en mannelijke tolk en dat dit haar terughoudendheid om bepaalde verklaringen af te leggen, zou verklaren.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat het de gemachtigde van de Minister, in kader van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid (zie supra) vrijstaat om rekening te houden met alle elementen van het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, vermocht de gemachtigde van de Minister dus wel degelijk rekening houden met de in kader van de asielaanvraag afgelegde verklaringen. Deze verklaringen worden trouwens niet weerlegd door verzoekende partij.

Ten overvloede wijst verweerder erop dat de kritiek van verzoekende partij hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing niet alleen gesteund werd op de verklaringen die in kader van de asielaanvraag werden afgelegd.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat zij gehoord werd zonder bijstand van haar dochter, advocaat en mannelijk tolk, merkt verweerder op niet in te zien op welke wijze deze beweringen afbreuk zouden kunnen doen aan de gedegen motieven de bestreden beslissing.

Zoals verweerder supra reeds opmerkte, heeft verzoekende partij als enig bewijs van de beweerde huwelijksband slechts een onbetrouwbare verklaring op eer voorgelegd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de visumaanvraag diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 27 van het WIPR, maar zij laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM en artikel 27 van het WIPR door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het kind zich niet op deze bepaling kan beroepen omdat de aanvraag van de vermoedelijke moeder het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering, dat de huidige visumaanvragen van de kinderen geen toestemming bevatten van de biologische moeder tot definitief vertrek van de kinderen, dat de man in zijn asielaanvraag van 13 juni 2012 verklaarde drie kinderen te hebben van een bepaalde leeftijd, dat de leeftijden van deze kinderen niet overeenstemmen met de huidige geboortedata weergegeven in de visumaanvragen, dat de vermoedelijke moeder verklaarde dat de kinderen R. en Q. werden geboren in Pakistan maar dat een Afghaanse taskara wordt voorgelegd stellende dat ze geboren zijn in Afghanistan, dat de voorgelegde documenten dan ook niet aangenomen kunnen worden als bewijs van de verwantschapsband in overeenstemming met de artikelen 27 en 21 van het WIPR, dat gelet op het bovenstaande het visum wordt geweigerd.

4.3.3. De verzoekende partij stelt in een eerste onderdeel van het eerste middel dat de rechtsgrond, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet correct is en dat de rechtsgrond om een visum te weigeren enkel kan worden gevonden in artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en met toepassing van de formele vereisten van artikel 6, lid 5 van de verordening (EG) nr. 610/2013 van het Europees parlement en van de Raad van 26 juni 2013 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) en van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, Verordeningen (EG) nr. 1683/95 en (EG) nr. 539/2001 van de Raad en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening nr. 610/2013 van 26 juni 2013).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij ontkent niet dat een aanvraag gezinshereniging werd ingediend als minderjarig kind van een in België erkende vluchteling.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...)." "

Artikel 10ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis."

Artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Hieruit blijkt dat de aanvraag gezinshereniging als kind dat nog niet de leeftijd van achttien jaar heeft en alleenstaand is, van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post moet worden ingediend, wat *in casu* gebeurd is.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat *"het verblijf weigeren is een andere beslissing dan een visum weigeren"*, kan zij niet worden gevolgd, gezien het *in casu* gaat om een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden die in het buitenland wordt ingediend. De verwijzing van de verzoekende partij naar de Visumcode is *in casu* niet ter zake dienend. De verwerende partij kan gevolgd worden waar zij verwijst naar de doelstelling en de werkingssfeer van de Visumcode, zoals bepaald in het artikel 1, eerste lid van deze code:

"Art. 1 Doelstelling en werkingssfeer

1 In deze verordening worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen."

Het toepassingsgebied van de Visumcode betreft aldus de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.

Artikel 6 van de Verordening nr. 610/2013 van 26 juni 2013 betreft een wijziging van verordening 810/2009 (de Visumcode) en het vijfde lid bepaalt *“de bijlagen VI, VII en XI bij Verordening (EG) nr. 810/2009 worden gewijzigd in overeenstemming met bijlage II bij deze verordening”*.

Het visum type D waarvoor de verzoekende partij een aanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten heeft evenwel niet tot doel de aanvrager te machtigen tot een doorreis over het grondgebied van de lidstaten of via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten, doch houdt een beslissing in waarbij de aanvrager al dan niet wordt toegelaten het Belgische grondgebied binnen te komen met het oog op een verblijf van meer dan drie maanden. Het gegeven dat een visum lang verblijf ook zou toelaten het Schengengrondgebied binnen te komen via een andere lidstaat en vervolgens door te reizen naar het grondgebied van de staat die het betreffende visum heeft afgegeven, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit geen doorreisvisum in de strikte zin zoals bedoeld in de Visumcode betreft dat wordt afgeleverd door een staat specifiek met het oog op een doorreis over het grondgebied. *In casu* wordt door een visum gezinshereniging een toelating vastgesteld tot binnenkomst en tot verblijf van meer dan drie maanden en geen machtiging tot een doorreis over het grondgebied of een verblijf van ten hoogste negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen.

De verwijzing van de verzoekende partij naar de Visumcode en naar de Verordening nr. 610/2013 van 26 juni 2013 is in voorliggend geval niet ter zake dienend. Een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

4.3.4. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat *“artikel 10.1.1.4 van de vreemdelingenwet” “niet bestaat”*.

Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in de hoofding van het middel de schending aanvoert van *“artikel 10 § 1, alinea 1, 1° en 4° van de vreemdelingenwet”*. In het derde onderdeel wijst zij erop dat allicht bedoeld wordt *“artikel 10 § 1, alinea 1, 1° en 4° vreemdelingenwet”* en citeert zij uit dit artikel. Hieruit blijkt dat zij weet welke bepaling van de vreemdelingenwet wordt toegepast, zodat zij geen belang heeft bij het aanvoeren van de omstandigheid dat *“artikel 10.1.1.4. van de vreemdelingenwet”* niet bestaat.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

4.3.5. In een derde onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat tegen de weigering van het visum van de moeder een beroep werd ingesteld, dit kan dus niet ten nadele van de kinderen worden gebruikt.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, laatste streepje van de vreemdelingenwet enkel vermeldt dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming geeft, en dat er *in casu* onmiskenbaar een toestemming van de moeder is, impliciet maar ook expliciet, omdat zij namens de kinderen de visumaanvraag heeft ingediend. Nergens in de wet staat dat de toestemming schriftelijk moet zijn.

De bekritiseerde motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen S. °27/08/2003, R. °30/11/2005 en Q. °29/08/2007, teneinde samen met hun vermoedelijke moeder, hun vermoedelijke vader H. M. in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van de vermoedelijke moeder het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering.

Overwegende dat de huidige visumaanvragen van de kinderen geen toestemming bevatten van de biologische moeder tot definitief vertrek van de kinderen aan België. Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door art 10,1,1,4 van bovenstaande wet.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij betwist niet dat de visumaanvraag van de moeder werd geweigerd, eveneens op 7 juni 2019. Ingevolge het '*privilège du préalable*' wordt de weigeringsbeslissing ten opzichte van de moeder vermoed wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("*privilège du préalable*") (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). De verwerende partij kon dus in eerste instantie op goede gronden verwijzen naar de weigeringsbeslissing ten opzichte van de vermoedelijke moeder.

In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat, indien het enkel om de kinderen gaat zonder *in casu* de moeder van wie de visumaanvraag werd geweigerd, bij een gedeeld recht van bewaring, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming moet geven en dat er *in casu* geen afzonderlijke toestemming van de moeder voorligt. De verzoekende partij betwist niet dat deze toestemming nodig is maar stelt dat deze impliciet en zelfs expliciet werd gegeven door het indienen van een visumaanvraag in naam van de kinderen. In dit verband wordt opgemerkt dat uit het gelijktijdig indienen van aanvragen voor de moeder en de kinderen inderdaad kan worden afgeleid dat deze moeder en kinderen samen wensen te reizen en samen de referentiepersoon in België willen vervoegen. Het is echter niet kennelijk onredelijk om te stellen dat, nu de visumaanvraag van de moeder werd geweigerd (en zij dus niet samen met de kinderen zou kunnen reizen noch zich voegen bij de referentiepersoon) de toestemming nodig is van de moeder tot definitief vertrek van de kinderen naar België. Zij heeft immers, door het gelijktijdig indienen van de visumaanvragen, haar wil te kennen gegeven om samen met de kinderen te vertrekken, maar dit zegt niets over het feit of zij zou toestaan dat de kinderen zonder haar zouden vertrekken en zij op die manier van de kinderen gescheiden zou worden. Alleszins wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing nog andere motieven bevat (de voorgelegde documenten bewijzen niet de verwantschapsband) die op zich reeds afdoende zijn om de bestreden beslissing te schragen.

Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

4.3.6. In een vierde onderdeel van het eerste middel (per vergissing opnieuw "derde onderdeel" genoemd), uit de verzoekende partij kritiek op het motief dat de voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard als bewijs van de verwantschapsband.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat de verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd in het asiëldossier niet kunnen worden aangewend in het kader van deze beslissing. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat de moeder van de kinderen nooit met deze beweerde tegenstrijdigheid is geconfronteerd tijdens haar interview, zodat dit een schending uitmaakt van het hoorrecht. De verzoekende partij stelt vervolgens dat het belangrijkste is dat de vader reeds in 2012 melding maakt van zijn huwelijk met de moeder en van het bestaan van de drie kinderen. De verzoekende partij meent dat de beweerde onduidelijkheid over de precieze leeftijden van de kinderen in hun nadeel wordt gebruikt, terwijl het huwelijk en de drie kinderen wel vermeld werden, zodat de bestreden beslissing eenzijdig is en objectiviteit mist. Meer specifiek inzake het leeftijdsverschil stelt de verzoekende partij dat het om verklaringen ging die de vader heeft afgelegd na zijn aankomst in België, dat hij op dat ogenblik al enkele jaren weg was uit Pakistan/Afghanistan en dat de onderlinge leeftijdsverhouding tussen de twee oudste kinderen wel correct werd weergegeven, zodat dit motief niet dienstig is om het visum af te wijzen.

Inzake de verklaringen die de moeder heeft afgelegd erkent de verzoekende partij dat de moeder verklaard heeft dat de twee jongste kinderen in Pakistan zijn geboren, de geboorte van deze twee kinderen werd echter in Afghanistan gesitueerd om een Afghaanse taskara te verkrijgen, wat de

verzoekende partij moest hebben om een Afghaans paspoort te verkrijgen. Was de moeder hierover gehoord geweest, had zij dit kunnen uitleggen.

Het bekritiseerde motief luidt als volgt:

“Overwegende bovendien dat in zijn asielaanvraag van 13/06/2012 de man naar eer en geweten verklaarde 3 kinderen te hebben: S. 7 jaar, R. 5 jaar en Q. 3 maanden eind 2008.

Overwegende dat de leeftijden van deze kinderen niet overeenstemmen met de huidige geboortedata weergegeven in de visumaanvragen.

Overwegende bovendien dat in haar interview, de vermoedelijke moeder H. J., naar eer en geweten verklaarde dat de kinderen R. en Q. geboren werden in Pakistan. Echter worden voor deze kinderen een Afghaanse tazkira voorgelegd, stellende dat ze geboren werden in Afghanistan. Hetgeen aldus niet strookt met de realiteit.

De voorgelegde documenten kunnen dan ook, gelet op deze tegenstrijdigheden, niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband in overeenstemming met art 27 en 21 IPR.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat gebruik gemaakt wordt van verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag die dateert van 2012. Deze verklaringen bevinden zich in het administratief dossier en betreffen geen verklaringen die de referentiepersoon heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Stukken van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevinden zich trouwens niet in het administratief dossier. De gebruikte verklaringen van de referentiepersoon betreffen de verklaringen die hij heeft afgelegd op 13 juni 2012 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en die werden neergeschreven in de “Verklaring”. Er is geen reden waarom deze verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet zouden mogen worden gebruikt. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat deze verklaringen niet kunnen worden gebruikt.

De verzoekende partij voert een schending van de hoorplicht aan omdat de moeder tijdens haar gehoor in de ambassade niet werd gehoord over het feit dat er een tegenstrijdigheid was in de geboortedata van de kinderen. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Door de bestreden beslissing wordt het visum gezinshereniging geweigerd aan het minderjarig kind. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van het kind of van de moeder van dit kind, zodat de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kan aanvoeren.

Alleszins wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zoals de verzoekende partij zelf ook aangeeft, dat de moeder van het kind werd gehoord in mei 2018 aangaande de visumaanvragen gezinshereniging.

De hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voorts niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling niet onderbouwd is met de vereiste stukken of onduidelikheden bevat, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn of haar mening te geven. De verzoekende partij toont evenmin aan dat artikel 41 van het Handvest dit zou inhouden.

Een schending van de hoorplicht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij betwist niet dat er onduidelijkheid is omtrent de precieze geboortedatum van de kinderen. De Raad stelt in dit verband vast dat inderdaad niet wordt betwist dat de referentiepersoon reeds in 2012 melding maakte van zijn huwelijk en de drie kinderen, maar dit neemt niet weg dat de verwerende partij in het kader van een visumaanvraag gezinshereniging wel degelijk mag onderzoeken of de kinderen voor wie een visumaanvraag wordt ingediend, wel degelijk de kinderen van de referentiepersoon zijn, dus of de verwantschapsband bewezen is. De verzoekende partij kan de nood aan dit onderzoek niet opzijschuiven met de bewering dat de bestreden beslissing hierdoor eenzijdig zou zijn en objectiviteit mist. Het feit dat de referentiepersoon in 2012 de onderlinge leeftijdsverhouding tussen de twee oudste kinderen correct kon weergegeven, doet hieraan evenmin afbreuk.

Waar de verzoekende partij opnieuw een schending van de hoorplicht aanvoert omdat de moeder van de kinderen tijdens haar interview in de ambassade niet werd gehoord over het verschil in geboorteplaats van de kinderen, wordt verwezen naar wat hierboven over de hoorplicht wordt gesteld.

Alleszins dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat er voor de twee jongste kinderen documenten werden voorgelegd die vermelden dat zij in Afghanistan zijn geboren, terwijl de moeder tijdens haar interview bij de ambassade verklaarde dat deze kinderen geboren zijn in Pakistan. De verzoekende partij lijkt aldus te erkennen dat de documenten die werden voorgelegd om de verwantschapsband met de referentiepersoon te bewijzen, foutieve of valse elementen bevatten inzake de geboorteplaats van het kind. Bijgevolg steunt het op een correcte feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat *“de voorgelegde documenten kunnen dan ook, gelet op deze tegenstrijdigheden, niet weerhouden worden als bewijs van de verwantschapsband”*. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

4.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.8. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar het middel dat ontwikkeld werd met betrekking tot de weigering van het visum van de moeder en citeert dit. In dit verband kan worden volstaan met de verwijzing naar het arrest nr. 228 233 van 30 oktober 2019, waarin dit middel besproken en ongegrond wordt verklaard.

Gezien de ongegrondheid van de middelen, moet niet meer worden teruggekomen op de exceptie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET